בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', ג' בטבת תשס"ב (18 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לקוראינו היקרים,

לאחר לבטים לא מעטים, ברצוננו לבקש את רשותכם להשהות לימים ספורים את המבנה הרגיל של "הדף של כולנו" כדי להשלים את המאמר על **מרד החשמונאים** של הרב אבינר, ואחרי זה עוד מאמר קצר ומרתק על כיבוש ירושלים, דבר שהוזכר בדף של **כ"ד בכסלו**. לניתוח מצבנו בזמן החשמונאים יש משמעות לא רק להבנתנו של הימים ההם אלא גם על הזמן הזה, במיוחד שאנו נמצאים כעת בין **ימי חנוכה** לבין הצום של **עשרה בטבת**, מועד תחילת המצור על ירושלים בזמן בית ראשון. התמודדויות העם מול אויביו דומות זו לזו לאורך כל הדורות, ונוכל להפיק תועלת רבה מהתבוננות במצבנו באותם הימים. והמאמר על כיבוש ירושלים ע"י הבריטים בימים אלה בזמן מלה"ע ה-I פשוט מעניין.

הפורמאט של המאמרים יישאר במתכונת הרגילה של הדף – דף אחד ליום. קריאה מהנה!

***

אמנם המלחמה מסכנת את כל העם, אבל חוסר תגובה מצדנו במצב של גזירות שמד מסוכן יותר ועלול להביא חו"ח להשמדת עם ישראל.

<u>חוסר הסמכות להילחם והשלכותיו</u>

אמנם בעיית חוסר הסמכות עדיין בעינה עומדת. עובדה היא, שלפחות בשלבים הראשונים העם לא היה איתו. השאלה היא , כיצד פעל יהודה המכבי ועשה מלחמות ללא הסכמת העם? מי מינה אותו למלך שבסמכותו לעשות מלחמות? מרן הרב קוק מעלה שאלה זו ומשיב: המלחמה היסודית של החשמונאים שהיתה בייחוד נגד השמד ושעת הגזירה של היוונים שאמרו "להשכיחם תורתֶך ולהעבירם מחוקי רצונֶך", והרי אנו מצווים בשעת השמד ליהרג ולא לעבור אפילו על מצווה קלה – "ואיך לא תהיה רשות וגם חובה להתחזק במלחמה, כדי לבטל את כוח השמד ולהעמיד את כללות הדת על תילה?" בראשית ההתקוממות, לא היתה זו "מלחמה", אלא מסירות נפש על קידוש השם בצורת עמידה מכובדת. שהרי אנו חייבים ליהרג בשעת גזירת השמד על קיום המצוות, ואם לפני שנהרגים אפשר להרוג כמה יוונים, וודאי טוב הוא. הרי לא כתוב שחייבים ליהרג ושאסור להרוג. אם אפשר גם להתארגן ולנסות לשבור את כוחם הצבאי של האויבים כדי שלא יוכלו עוד לגזור עלינו גזירות – וודאי מצווה היא. מכל מקום, הרי זה עדיין בגדר מסירות נפש על המצוות ולא בגדר מלחמה, וכדי למסור נפש על המצוות אין צורך בהסכמת האומה, שהרי כל ישראל מצווים ועומדים למסור נפשם בשעת השמד.

גישה זו מסבירה פרשה תמוהה במלחמת החשמונאים:

בתחילת המרד, ברחו רבים למערות במדבר, והיוונים באו להתנפל עליהם ביום השבת. הנצורים סירבו לחלל את השבת, לא הרימו ידיהם לירות אבן או לסכור את פי המערה ונהרגו הם ונשיהם וטפם. כאשר מתתיהו ורעיו שומעים על כך, הם מצטערים מאד ואומרים איש אל אחיו: אם עשה נעשה כאשר עשו אחינו... עוד מעט והשמידונו." ונועצים ביום ההוא לאמור: "אם הילחם ילחמו אויבינו בנו ביום השבת ויצאנו לקראתם ועמדנו על נפשנו ולא נמות כמות אחינו במערות."

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', ג' בטבת תשס"ב (18 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

העניין תמוה: וכי לא ידעו החסידים במערה שפיקוח נפש דוחה שבת, שמלחמה דוחה שבת?

{ההמשך, בע"ה, יבוא...}

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל